

Recensie: Urbanus Zelf! ****1/2

Sportpaleis Merksem
vrijdag 16 december 2011

foto © Bert Noble

Recensie:

Wie enkele jaren geleden zou beweerd hebben dat Urbanus met een soloprogramma Clouseau zou opvolgen als hoofdact voor de decemberkalender in het Sportpaleis, zou ongetwijfeld uitgelachen zijn en kreeg dan tijdens het kerstdiner misschien wel het adres van een goede psychiater toegeschoven onder de tafel. En toch was het dit jaar zover: de peetvader van de Vlaamse humor stond geheel alleen voor een nagenoeg uitverkocht Sportpaleis zijn ding te doen. Hij trakteerde zijn fans op een ware "best of" en had er geen enkele moeite mee om de 13 000 toeschouwers op zijn hand te krijgen. De reacties van de zaal deden er geen enkele twijfel over bestaan: "Urbanus zelf!" was een schot in de roos.

"Urbanus Zelf!" was een echte familievoorstelling. Gezien de populariteit van zijn stripalbums en zijn werk voor het kindernet van een commerciële Vlaamse zender was het niet verwonderlijk dat heel wat kinderen met hun ouders waren meegekomen om Urbanus ook eens live aan het werk te zien. En speciaal voor zijn jongste generatie fans had hij dan ook tijd gemaakt om enkele kinderliedjes te brengen. Het didactisch materiaal werd uit de coulissen gesleurd en gezeten op zijn eenpersoons kermismolentje bracht hij "1-2-3 rikke tikke tik" en "Hittentit". Aan het applaus te horen, waren het trouwens niet alleen de aanwezige kinderen die van deze intermezzo's genoten.

Wie de jaren '80 bewust heeft meegemaakt, denkt misschien net als wij met nostalgische gevoelens terug aan de tijd dat we de cassettebandjes van de live-shows grijs draaiden tot we legendarische sketches als "Hell's angels", "Zwaantjes" en "Aero" toeter" woord voor woord mee konden opzeggen. Het was dan ook afwachten wat Urbanus met dit materiaal zou doen gezien enkele van de grappen die in deze acts zitten toch echt niet meer van deze tijd zijn.

En opnieuw stelde Urbain ons niet teleur. Hij bracht tot onze vreugde enkele van zijn meest memorabele sketches waaronder: "Hell's angels", "Pepulle pinken" en "Goochelaar" en had daarbij 'nonkel BOB' en 'gendarmes' vervangen door eigentijdse beelden. Verder had Urbanus voor de die-hard-fans, die de teksten van vroeger toch nog van buiten kenden, enkele kleine 'versprekingen' ingebouwd. Ook al is "Hell's angels" een fragment uit 1979, moeten we toegeven dat de humor zonder problemen de tand des tijds overleefde.

Maar naast al die 'oude rommel' waren er ook heel wat actuele grappen. Zo had Urbanus het tussen de verschillende liedjes door onder andere over de verzuring van onze maatschappij, de overvloed aan kookprogramma's, de overbevolking van de gevangenissen en de toestroom van migranten in onze samenleving. Met een vette knipoog gaf hij commentaar op BV's als Piet Huysentruyt, Koen Wauters, Natalia, Eddy Wally, Mgr. Leonard en kersvers staatssecretaris Maggie De Block zonder daarbij de grens van het goed fatsoen echt te overschrijden. Deze nieuwe stukken werden naar aloud recept doorspekt met taalhumor, visuele gags, mimiek, flauwe grappen en leuke oneliners als: "Zingt allemaal mee, dan denkt de pers dat er hier ambiance is.", "Er waren eens twee allochtonen, maar dat is wel al wreed lang geleden." en "Mijn vertrouwen in de criminaliteit staat op een laag pitje." En ook al waren de overgangen tussen de grappen nog niet altijd even vlot, Urbanus bewees dat een oude vos wel zijn haren verliest, maar niet zijn streken.

De hitjes waarmee Urbanus zich naar eigen zeggen doorheen de jaren belachelijk

heeft gemaakt, vormden de ruggengraat van de voorstelling. Klassiekers als "De wereld is om zeep", "De aarde", "Poesje stoei", "Bakske vol met stroo" en "Madammen met een bontjas" mochten uiteraard niet op de afspraak ontbreken. Volledig solo (want dat heb je als je helemaal alleen op een podium staat) gaf hij het beste van zichzelf. En dat beste was soms wisselvallig. De zang was door de band genomen best in orde al kwamen de hoge noten niet altijd even vlot uit zijn keel. Het probleem zat bij het gitaarspel dat bij nummers als "Kodazuur", "Engels protestliedje" en "Op de spoorwegberm" goed, gevarieerd en gecontroleerd klonk, terwijl het bij "Poesje stoei" echt leek alsof er een hele reeks akkoorden geschraapt waren.

Bij "Prachtig kindje" leek het tempo van het gitaarspel niet helemaal te kloppen met het ritme van de tekst. Best wel jammer gezien dit nummer over zijn dochter Lisa een hele mooie tekst had. Een andere hele mooie tekst konden we horen in het nieuwe nummer "Welkom". Het was een rustig lied over vooroordelen met hier en daar enkele subtiele opmerkingen die je deed glimlachen omwille van de herkenbaarheid. En dan volgde er op het einde een heel sterk slotbeeld die je een spiegel voorhield. Het nummer bewees dat Urbanus naast grappige songs als "Op vakantie naar Wanhobië" ook het serieuze werk aankan.

"Rustige oude dag" was het lied dat misschien wel de grootste indruk maakte, en dat omdat het juist zo klein was. We zagen een oudere man alleen met zijn akoestische gitaar op een groot podium in een knoert van een zaal die stond te zingen over de eenzaamheid. Het klonk broos en breekbaar en dat voor een zaal met 13 000 man publiek: je moet het maar durven. En het mooiste van de zaak was dat het nog werkte ook.

Na een hilarische afsluitende act rond het nummer "Quand les zosiaux chantent dans le bois", wachtte Urbanus nog een kleine verrassing. Hij mocht een gouden plaat in ontvangst nemen omdat er van zijn laatste verzamel box "Goe poeier" al meer dan 10 000 exemplaren over de toonbank gingen. Het gaat Urbanus duidelijk voor de wind.

< Sascha Siereveld >

De setlist (songs):

Deel 1:

Kodazuur
De wereld is om zeep
Gigippeke
Op vakantie naar Wanhobië
Rustige oude dag
1-2-3 rikke tikke tik
Engels protestlied
Hels angel
De aarde
Poesje stoei

Deel 2:

Mieke middelvinger
Pek en pluimen
Op de spoorwegberm
Welkom
Hittentit
Prachtig kindje
Vaarwel Theo
Gladde iolen

Bakske vol met stroÂ

Bis:

Madammen met een bontjas

Quand les zosiaux chantent dans le bois